

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB32 : 1854

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB32 : 1854", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 26*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2009 .
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb32-txt-shoot-n38.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 26

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

NB32:38

#

Det Overordentlige.

Eet er det at være et saakaldet Overordentlig med ligefrem Kjendelighed (∴: det uægte Overordentlige) i god Forstaaelse med alle Relativiteterne, der participere i det, der kun er Maximum af deres Scala, og derfor forstaae det Overordentlige i at gebærde sig som det Overordentlige.

Et Andet er at være det sande Overordentlige, som forholder sig omvendt, sprænger Relativiteterne, hvilke derfor paa Liv og Død væрге sig mod det, det sande Overordentlige, som sprænger Tilværelsen, saa det O. her er omvendt kjendeligt paa at være det Udgrinte, det Forskudte o: s: v: og den Overordentliges Existents idel Jammer og Lidelse. Naar saa er, vilde det egl. være en Lindring at faae Lov til ganske simplement at være blot den Jammerfuldeste og Elendigste – fritagen for at være det Overordentlige; thi under saadanne Forhold at skulle opretholde at være det O. er blot en ny Skærpelse af Lidelsen, idet det jo maa gjøre det Indtryk paa ham selv, naar han et Øieblik lader sig virkelig afficere af Omgivelsen, som var han en Sqvadronneur, saa han af den Grund kunde ønske at turde fortie, at han var det Overordentlige. Fremdeles er det ubetinget bevirkende at han bliver erklæret for en gal Mand.

Tag det Høieste, tag Xstus! At staae som han – og saa at sige: jeg er dog en Konge! Ja vist er det det stolteste Ord, som nogensinde er blevet sagt, og just Situationen gjør det dertil; men seet fra en anden Side, mener jeg, at der har hørt en Art Overvindelse til at sige det, at det havde været lettere at tie, hvilende i sin Bevidsthed om sig selv; jeg forstaaer det derfor som sagt fordi det skyldtes Ideen at sige det. Men man overseer let, hvor modbydeligt det maa være for En selv at skulle sige: jeg er dog en Konge, naar hele Tilsyneladelsen (Phænomenet) er saaledes En imod. Men Ideen kræver det.

Hvad er dog Alt hvad man ellers læser om af msklig Jammer og Lidelse som Barnestreger i Sammenligning med disse saa rædsomt combinerede intensive Qvaler der er forbundet med at skulle være det Overordentlige!

[a] Saaledes er det jo ogsaa en Skærpelse i Forhold til det at være i den yderste Armod – derhos at eie et meget stort Penge-Papir, men som Ingen paa det Sted kjender, som bogstaveligen intet Værd har, det er en Skærpelse, thi det er lettere, simplement at være i yderste Armod og fri for at have et saadant Pengepapir, fri for dette Qvalfulde i en Slags afsindig Forstand tillige at være uhyre riig.